

Roger Lancelyn Green

The illustration features a central figure of a man with a long, flowing white beard and hair, wearing a dark, patterned tunic and a red cape. He holds a staff with a silver, zig-zagging tip. Two black ravens are perched on his shoulders. The background is a deep purple with stylized tree branches and leaves. At the bottom, two dark, pointed shapes resembling wolf heads or ears are visible.

MITURILE
NORDICILOR

Yggdrasill, Copacul Lumii

În țările nordice, verile sunt scurte, iar iernile, lungi și reci. Viața este o luptă continuă cu forțele cumplite ale naturii: cu frigul și întunericul, cu zăpezile și ghețurile iernii, cu vântul amarnic, stâncile goale, unde nici fir de iarbă nu crește, cu spaimele pe care le însuflă munții întunecați și râpele bântuite de lupi.

Femeile și bărbații care trăiau la început pe acele meleaguri trebuiau să fie puternici și îndelung răbdători ca să supraviețuiască. Lucrau pământul, apoi se și războiau cu lupii și cu oamenii încă și mai sălbatici decât lupii, care năvăleau din munți sau urcau din adâncuri ori din fiordurile mării ca să le incendieze casele, să le răpească avutul și hrana, iar, adesea, chiar soțiile și fiicele.

Chiar și atunci când nu aveau de înfruntat animalele sau oamenii sălbatici, părea că elementele naturii erau adevărați uriași care se năpusteau asupra lor cu arme de gheață, vânt și zăpadă. Era o lume crudă, în care nu se putea nădăjdi la prea mult; totuși, chiar și în acea lume se găseau iubirea, onoarea, curajul și răbdarea. Erau și fapte mărețe, și barzi care să le cânte și să le istorisească, așa încât numele eroilor să nu se stingă. Și, așa cum faptele oamenilor erau amintite în cântece și povești, tot așa se povestea și despre zei, aesirii care duseseră, fără îndoială, lupte încă mai aprige la începutul vremurilor împotriva Uriașilor

de Gheață și Ger, Zăpadă și Apă, cărora numai cu greu le putuseră ține piept.

În vremurile de început, credeau nordicii, pământul nu era așa cum îl știm noi acum: exista doar Ginnungagap, abisul fără sfârșit. Prin el se preumblau cețuri stranii care, după o vreme, s-au tras de-o parte, dând la iveală o prăpastie încă mai adâncă, în care Muspelheim, lumea focului, era la Sud, și Nifelheim, lumea cețurilor, la Nord. Surtur, demonul focului, stătea la capătul sudic al lumii cu sabia lui de flăcări, așteptând Ziua Judecății, în care avea să distrugă atât omenirea, cât și pe zei. În adâncurile prăpastiei Ginnungagap se afla fântâna vieții, Hvergelmir, din care țâșneau râurile pe care cruda suflare a Nordului le transformase în blocuri șlefuite de gheață. Cu trecerea vremii, aceste blocuri de gheață se adunară în mod misterios deasupra fântânii vieții și îl alcătuiră pe Ymir, cel mai mare uriaș, părintele cumplitilor Uriași de Gheață și al stirpei lor.

Ymir prinse viață și, odată cu el, apăru vaca magică Audhumla, cu al cărei lapte s-a hrănit. Și, în curând, gheața lui Ymir se desprinsese în bucăți mici și fiecare dintre ele deveni un Uriaș de Brumă, din care se născură vrăjitoarele, vârcolacii, căpcăunii și trolii. Cum și Audhumla avea nevoie de hrană, începu să lingă gheața și află în ea sarea vieții ce izvora din Hvergelmir. În prima zi în care linse gheața, către seară, ieși la iveală părul unui bărbat; în seara celei de-a doua zile, apăru capul bărbatului, iar la sfârșitul celei de-a treia zile, apăru întregul trup.

El fu cel dintâi dintre aesiri, iar numele lui era Buri. Era înalt, puternic și foarte chipeș. Fiul lui se numea Borr, iar Borr s-a căsătorit cu Uriașa Bestla și amândoi au devenit părinții aesirilor, care au sădit Copacul Lumii, Yggdrasil, și au creat Pământul.

Borr avu trei fii care se numeau Odin, Vili și Vé, iar dintre ei, Odin, părintele zeilor, era cel mai puternic și mai nobil. Ei se luptară cu Ymir, Uriașul Ghețurilor, pe care îl uciseră, iar apa înghețată care țâșni din rănilor îi înecă pe toți Uriașii de Gheață, mai puțin pe cel numit Bergelmir. El era chibzuit și isteț și, pentru aceasta, Odin îi cruță viața. Căci Bergelmir își construi o corabie acoperită, în care

se adăposti împreună cu soția și copiii lui, ca să nu piară înecați în vârtoare. Dar Odin și frații lui îl împinseră pe Ymir, mort, în adâncul prăpastiei Ginnungagap, iar din trupul lui creară lumea în care trăim. Din sângele lui înghețat apărură marea și râurile; din carnea lui se făcu uscatul, din oasele lui se ridicară munții, iar nisipul și pietrele fură făcute din dinții uriașului.

Odin și fiii lui așezară marea într-un inel întins de jur împrejurul pământului, iar Copacul Lumii, frasinul Yggdrasil, crescă ca să îl țină în loc, să îl adumbrească cu ramurile lui mărețe și să sprijine cerul, care este creștetul azuriu al lui Ymir. Adună scânteile care ieșeau din Muspelheim și din ele făcură stelele. Aduseră aur topit din regatul lui Surtur, demonul de foc, și făuriră din el mărețul car al soarelui, tras de caii Zori-de-Zi și Preaputernicul, și pe care îl mână frumoasa fecioară Sol*. Înaintea ei merge copilul cu obraz strălucitor, Mani, care conduce carul Lunii, tras de calul Iute-ca-Vântul.

Soarele și Luna aleargă cu repeziciune, fără o clipă de răgaz. Nu îndrăznesc să se oprească nici măcar pentru o secundă, căci fiecare este urmărit fără încetare de câte un lup înfricoșător care caută să îl sfâșie – iar această soartă chiar se va abate asupra lor în ziua Ultimei Mari Bătălii. Acești doi lupi sunt fiii răului, căci mama lor a fost o vrăjitoare vicleană, care trăia în Pădurea de Fier, soțul ei a fost un uriaș, iar fiii ei, vârcolaci și trolci.

După ce făcu rânduiala stelelor și lumină pământul cu Soarele și Luna, Odin se întoarse cu spatele către noua lume pe care o crease. Uriașii, dimpreună cu alte creaturi ale răului, se învârtoșau deja împotriva lui, așa că luă mai multe oase din trupul lui Ymir și ridică munții, asemenea unui zid de apărare în fața Tărâmului Uriașilor, Jotunheim. Apoi se întoarse către pământul pe care îl clădise pentru oameni, pe care îl numi Midgard sau Tărâmul de Mijloc, și îl făcu roditor și foarte mândru la vedere. Din părul ondulat al lui Ymir făuri copacii, din

* Sol se traduce prin „soare“ din limbile daneză, norvegiană și suedeză.

sprâncenele lui, iarba și florile, apoi norii* care pluteau pe cer și stropeau pământul cu ploi mărunte și delicate. Apoi, pentru a crea neamul omenesc, Odin, părintele tuturor, luă un trunchi de frasin și unul de ulm și din ele îi modelă pe Ask și Embla, primul bărbat și prima femeie. Odin le dădu suflete, iar fratele său, Vili, le dăruie puterea de a gândi și de a simți, în vreme ce Vé le dăruie graiul, auzul și vederea.

Din cei doi oameni se născură destui fii și fiice cât să împânzească Midgardul, dar păcatul și necazurile puseră stăpânire pe ei, căci uriașii și alte făpturi malefice luară chip omenesc și se căsătoriră cu oamenii, în ciuda a tot ce putea face Odin. Și gnomii avură o vină aici, căci ei îi învățară pe oameni să iubească aurul și puterea ce vine odată cu bogățiile. Aceștia erau pitici care locuiau în Nifelheim, în locașul cețurilor și în adâncurile peșterilor. Ei fuseseră creați din carnea moartă a lui Ymir, iar aesirii le dăduseră formă omenească și o mare iscusință în arta și meșteșugul lucrului cu fierul, aurul și nestematele. Acești gnomi, împreună cu Durin, care le era rege, făceau inele, săbii și bogății neprețuite, scoțând aur din pământ pentru aesiri.

După ce Midgard fu desăvârșit, înțeleptul Odin se apucă să clădească Asgardul, o lume a lui, puternică și frumoasă, pe care o așeză în vârful crengilor Copacului Lumii, Yggdrasil. Primul palat construit fu cu totul din aur strălucitor și se numi Gladsheim, palatul veseliei. Acolo se așeză Odin pe tronul său înalt, alături de frumoasa lui regină, Frigga. Apoi clădiră palate pentru fiii lor, zeii și zeițele care aveau să joace fiecare un rol în bălălia pornită împotriva forțelor răului: pentru Thor, zeul tunetului și soția lui, Sif cea cu plete de aur; pentru bravul Tyr, cel tânăr și avântat în lupte, păzitorul zeilor; pentru luminosul Baldur, cel mai frumos dintre aesiri și draga lui soție, Nana; pentru Bragi și Iduna, încântători prin tinerețea și muzica lor; pentru Uller arcașul și Vidar cel taciturn, și pentru mulți alții. De jur împrejurul Asgardului se ridicau

* Conform *Edda, Balada lui Grimmir*, norii au fost făcuți din creierul lui Ymir de către cei trei zei. Aceeași variantă este menționată și în *Mitologia nordică. Mituri și legende*, povestite de Elena Maria Morogan, Editura Enciclopedică, București, 1992, p. 10.

ziduri mărețe și turnuri înalte, galerii și palate; iar în mijloc erau minunatele Câmpii ale Idei, unde se găseau grădinile desfătărilor din fața palatului lui Odin, Gladsheim.

În fiecare zi, Odin și aesirii treceau călare peste Podul Bifröst, care oamenilor de pe pământ le apărea sub chipul curcubeului, și se îndreptau către adâncuri, la Fântâna Urd, aflată sub rădăcina copacului Yggdrasill. Numai mărețul Thor nu cuteza să călărească peste arcul delicat al podului, de teamă ca acesta să nu se frângă sub greutatea lui. El era nevoit să ocolească pe drumurile aspre de peste munți, iar uriașii fugeau înapoi ori de câte ori îl vedeau venind. Podul Bifröst strălucea pe cer, căci la capătul lui avea un foc puternic, care să împiedice neamul uriașilor să treacă peste el și să ajungă în Asgard.

În adâncul abisului plin de umbre de la poalele Copacului Lumii își țineau aesirii sfatul și hotărau cum să vină în ajutor omenirii și ce să facă în lupta nesfârșită cu uriașii. Acolo, sub frasin, lângă fântână, se afla și o încăpere frumoasă unde sălășluiau nornele, cele trei surori misterioase, numite Urd, Verlandi și Skuld, a căror cunoaștere era mai profundă decât a lui Odin însuși. Căci Urd vedea trecutul, pe când Verlandi avea puterea de a ști ce se petrece în toate lumile în prezent; iar cea mai înțeleaptă dintre toate era Skuld, căci ea vedea în viitor, ceva ce nici măcar Odin nu izbutea.

De-a lungul veacurilor, nornele apăreau adesea la nașterea unui erou pentru a-i țese pânza destinului și a-i hărăzi bunele și relele care aveau să îl însoțească în viață. Ele îi povesteau lui Odin despre mersul vremurilor și de la ele știa, precum și din propria cunoaștere, despre Ragnarök, Ultima Bătălie care avea să vină la sfârșitul lumii. Atunci, aesirii și dușmanii lor, uriașii, aveau să se lupte până la sfârșit, în marea înfruntare dintre bine și rău.

Nornele se îngrijeau și de frasinul Yggdrasill și îi udau zi de zi rădăcina puternică, folosind apă din Fântâna lui Urd. Căci răul căuta mereu să distrugă Copacul Lumii. În Nifelheim, unde creștea una dintre rădăcini, maleficul balaur Nid Hog rodea din ea neîncetat, iar șerpii se încolăceau în jurul său și o mușcau. Undeva mai sus, patru cerbi alergau

printre crengile lui și-i ciuguleau frunzele, pe când în vârful coroanei stătea un vultur înțelept care privea la toate cele petrecute. Iar neastâmpărata veveriță roșcată Ratatosk alerga în sus și-n jos, purtând vești și zvonuri între Nid Hog și vultur.

În mijlocul acestei lumi stranii și întortocheate stătea Odin, părintele tuturor, așa cum stă un păianjen blând în centrul pânzei sale. Tronul lui, aflat deasupra Asgardului, era numit Hildskialf sau Piscul Paradisului, și de acolo veghea lumea, cu cei doi corbi îmblânziți așezați pe câte un umăr; iar numele lor erau Hugin și Munin. Lor le datora o mare parte din cunoașterea sa, căci zi de zi cei doi zburau prin lume, pentru ca seara să se întoarcă și să povestească cele văzute: Hugin era iute ca gândul, iar Munin avea o memorie neîntrecută.

Odin se uită în zare și văzu că uriașii puneau la cale blestemății dincolo de munți, în Jotunheim. Se uită către Midgard și văzu cum oamenii trudeau muncind pământul lor, fără măcar să viseze la vreun război ori la victorie în luptă. Și simți că mai erau multe de făcut, și încă degrabă, ca în ziua Marii Bătălii împotriva uriașilor să aibă războinici luptători alături de el. Astfel, îl chemă pe fiul lui, Heimdall, Zeul Alb, care se născuse în mod misterios la începutul veacurilor din nouă mame, fecioare ale apelor de la capătul lumii. Privirea lui era atât de pătrunzătoare, încât vedea lucrurile de la sute de kilometri depărtare; iar auzul îi era atât de ascuțit, încât putea auzi cum crește iarba din pământ și lâna pe spatele oilor. Odin îl făcuse pe Heimdall paznicul zeilor, dându-i sălaş la marginea Asgardului, lângă Bifröst, cu uriașul corn Gjallar alături, din care trebuia să sufle dacă uriașii atacau Asgardul. Iar sunetul aceluia corn putea fi auzit în toate colțurile lumii.

– Heimdall, fiule, spuse Odin, pornește către Midgard sub ce înfățișare crezi că e mai potrivit. Mergi printre oamenii care trudesco acolo: sunt oameni buni și simpli, dar nu sunt buni încă pentru țelul meu. Alege-i dintre ei pe cei mai vrednici și îngrijește-te prin vrăjile pe care le cunoști ca din aceștia să se nască cele trei stirpe de oameni; astfel, de acum înainte, de fiecare dată când se va naște un om cu darurile pe care le poate îmbogăți de-a lungul vieții, să fie neîntrecut în cele omenești

pentru care a fost creat, nu ca acum, când face multe lucruri și pe niciunul bine. Să facem din ei oameni ai faptelor, făuritori sau conducători, câți vor fi de trebuință. Să fie născut fiecare cu rostul lui, astfel încât să apară un neam mareț, din care să îmi pot alege eroii din Midgard care să lupte alături de noi când va veni Ragnarök.

Astfel, Heimdall își luă înfașșarea unui călător voinic și porni pe deasupra podului Bifröst până la Tărâmul de Mijloc; merse cu pas voios pe cărările înverzite ale pădurilor și câmpiilor până seara, când ajunse la o casă. Ușa era întredeschisă, iar el intră. În vatră ardea focul, iar deasupra lui atârna un ceainic; de o parte și de cealaltă a ceainicului stăteau stăpânul și stăpâna casei. Aceștia erau țăranul Ai și soața lui, Edda, care purta un acoperământ de lână aspră, tricotată.

– Fii bine-venit, străinule, spuseră ei. Spune-ne cum te numești și apoi simte-te ca la tine acasă.

– Mă cheamă Rig Călătorul, răspunse Heimdall, așezându-se pe scaunul din mijloc, între cele două gazde.

Apoi Edda rupse un codru de pâine, mare și sățios, amestecat cu tărâță, după cum le era obiceiul pentru cinat, și i-o întinse musafirului, împreună cu niște fiertură din oală. Când coborî întunericul, Rig Călătorul își așternu chiar ca la el acasă. Căci se culcă în mijlocul patului, unde era locul cel mai cald și mai moale, pe când Ai și Edda fură nevoiți să se întindă pe câte o margine. Vreme de trei nopți mai zăbovi necunoscutul la gazdele lui, apoi plecă mai departe, zâmbind în sinea sa.

Dar nouă luni mai târziu, lui Ai și Edei li se născu un fiu, căruia îi puseră numele Thrall*. Copilul creșu repede și deveni un bărbat puternic și voinic, cu mână de fier și degete groase, lat în umeri, cu picioarele lungi și chip hâd. Se căsătorii cu o fată pribeagă care venise de dincolo de mlaștini, cu picioarele goale și brațele arse de soare, și avură copii care ridicau garduri și lucrau pământul, creșteau porci și turme de capre și făceau cuptoare. Fiii lor aveau nume precum Împiedicatul,

* În spațiul scandinav vechi, acest nume desemna un om cu statut de sclav.

Bolovanul și Bădăranul, iar fiicele lor se numeau Îngrămădita, Cenușia sau Șchiopățica.

În tot acest timp, Heimdall porni din nou la drum prin Midgard, iar în seara următoare poposi la o altă casă. Ușa era întredeschisă, iar el intră cu îndrăzneală, găsi focul arzând în vatră și pe gazde, oameni cumsecade, șezând și fiind prinși cu treburile lor. Aceștia se numeau Gaffer și Gammar și erau îmbrăcați frumos și curățel – el avea barba îngrijită și părul tuns, iar ea purta o cămașă curată și o năframă în jurul gâtului.

– Fii bine-venit, străine, spuseră ei. Spune-ne cum te numești și apoi simte-te ca la tine acasă.

– Numele meu este Rig Călătorul, răspunse Heimdall, și se așeză pe scaunul din mijloc, cu cele două gazde ale sale de o parte și de alta.

Apoi Gaffer îi puse dinainte cina: o supă gustoasă și carne fiartă de vițel, după care îi arătară oaspetelui singurul pat pe care îl aveau în casă. Atunci Rig Călătorul își așternu ca la el acasă, se culcă pe mijlocul patului, iar cele două gazde ale lui stătură de o parte și de alta, ca să îi țină de cald. Trei nopți rămase Rig Călătorul sub acoperișul lui Gaffer și Gammar, apoi porni mai departe zâmbind în sinea lui.

Dar nouă luni mai târziu, lui Gaffer și Gammar li se născu un fiu. El se numi Karl Meșteșugarul și ajunsese un bărbat robust, cu obraji rumeni și foarte vesel. Se pricepea să mâne boii la plug, construia case, cunoștea meșteșugul fierului și se pricepea să construiască pluguri și care. La vremea potrivită, îi găsiră lui Karl Meșteșugarul o soție, iar cei doi își ținură împreună casa, cultivară pământul, țesură lâna oilor și agonisiră cu grijă bani. Trăiră fericiți, iar fiii lor purtară nume precum Străjerul, Fermierul, Fierarul, Vecinul, iar fiicele lor se numeau Gospodina, Torcătoarea, Bună-la-Toate sau Lăptăreasa.

În tot acest timp, Heimdall își continuă drumul prin Midgard, iar în seara următoare ajunsese la poarta unei case mari, cu ușile aflate către miazăzi. Se duse într-acolo, căci zăvoarele nu erau trase și găsi doi oameni frumoși, îmbrăcați în haine cu țesături fine și care îl puteau privi direct în ochi atunci când îi vorbeau. Aceștia aveau mâini fine, cu

degete lungi, albe și grațioase. Numele lor erau Cavalerul și Doamna, iar el era preocupat de o coardă de arc pe care o răsucea ca să o întindă apoi pe arcul său lung din lemn de ulm.

– Fii bine-venit, străine, îl întâmpinără ei. Spune-ne cum te numești și apoi simte-te ca acasă.

– Numele meu este Rig Călătorul, răspunse și se așeză pe scaunul din mijloc, între cele două gazde.

Apoi Doamna așternu o față de masă frumos brodată, din pânză fină, și puse deasupra pâini din făină albă, șuncă uscată și păsări fripte, așezate în vase de argint, un urcior înalt cu vin și pahare de argint. După cină mai rămaseră la povești lângă paharele cu vin, până când veni vremea să meargă la culcare. Atunci Rig Călătorul își așternu chiar ca la el acasă, căci se ridică primul de la masă și se întinse în mijlocul patului, așa încât Cavalerul și Doamna să fie nevoiți să doarmă de-o parte și de alta. Trei nopți poposi Rig Călătorul sub acoperișul Cavalerului și Doamnei, apoi își văzu de drum, zâmbind în sinea lui.

Dar nouă luni mai târziu, în casă se născu un fiu cu păr blond, obraji rumeni și privirea ageră ca a vulturului. Numele lui fu Stăpânul Războinic, iar când crescui, deveni priceput la mânăitul arcului, aruncatul suliței, călăritul pe spinarea calului, lupta cu sabia și înot. Când băiatul ajunsese la maturitate, Rig Călătorul ieși din nou din pădurea neagră ca să îl facă îndemânatic și în alte îndeletniciri și ca să îi arate care îi va fi locul în lume.

– Tu ești Stăpânul Ținuturilor Udal, i-a spus, iar ele vor fi ale fiilor tăi și ale fiilor fiilor tăi pentru totdeauna. Căci eu sunt unul dintre aesirii care locuiesc în Asgard, te numesc finul meu și îți dau această stăpânire, făcându-te conducător al oamenilor.

Apoi, Rig Călătorul, care în Asgard era Heimdall cel Luminos, îl înzestră pe Stăpânul Războinic cu multă înțelepciune și îl purtă prin aventuri mărețe în Pădurea Mirk*, în care își făceau trolii veacul. Îl învăță cum să mânuiască sabia, să miște scutul și să se avânte în luptă. Iar Stăpânul

* „Întunecat“, traducere din islandeză.

Războinic adună în jurul lui alți bărbați luptători și cuceri pământurile acelor oameni răi care țineau partea uriașilor. Mai târziu se căsătorii cu prințesa, iar fiul lor deveni primul rege din Midgard, regele Danemarcei. Acesta îi aduse la un loc pe lorzii și războinicii lui și împreună cuceriră teritoriile și instaurară pacea. După aceea, dădu un ospăț mare în palatul lui și le dăruie inele de aur celor care luptaseră vitejește. În anii care urmau, se pregătiră îndelung în luptă cu sabia, urcară în șeile cailor și duseră mai departe bătăliile împotriva celor care le invadau pământurile sau le făceau rău localnicilor. Însă regele își însuși, odată cu vitejia, și înțelepciunea și cunoștea câte ceva despre tainele vieții și despre dorința lui Odin. Căci Heimdall îi spuse finului său despre marele război dintre aesiri și uriași, și despre Ragnarök, lupta ce avea să fie. Îi spuse cum Odin hotărâse ca toți cei care muriseră luptând vitejește să fie duși, după moartea lor, în Asgard, ca să formeze armata aesirilor care aveau să lupte în ziua de pe urmă.

Căci, pe când Heimdall se întorsese în Asgard, înainte ca Stăpânul Războinic să se nască, văzu că un palat nou se ridica în Câmpiile Idei. Acesta era marele locaș al Valhallei, cu cele cinci sute patruzeci de porți prin care puteau trece opt sute de războinici deodată. Acoperișul îi era placat cu scuturi, iar grinzile erau făcute din mânerele sulitelor. Stâlpu care sprijinea centrul construcției era un măreț copac verde, iar din frunzele lui se hrănea capra fermecată Heidrun, care dădea, în loc de lapte, un izvor nesecat de mied, berea dulce pe care aveau să o bea eroii. Când vedea luptători viteji gata să cadă pe câmpul de luptă, Odin trimitea walkiriile să îi aleagă pe cei mai vrednici dintre ei pentru a-i aduce la ospățul lui fără sfârșit. Aceste walkirii, Fecioarele lui Odin, care îi alegeau pe cei răpuși, erau femei nemuritoare – unele dintre ele chiar fiicele lui Odin – care călăreau printre nori în urma lui când pornea la vânătoare.

Alteori, zburau pe deasupra lumii în chip de lebede, ca să cerceteze și să vadă cine era cel mai potrivit să ajungă în Valhalla. Câteodată, poposeau pe pământ pentru un timp, lepădându-și acoperămintele de lebede și îmbăindu-se în iazuri sau râuri tainice. Dacă vreun bărbat le

vedea astfel și le ascundea învelișurile de lebedă, walkiriile nu se mai deosebeau cu nimic de femeile muritoare, puteau fi curtate și se puteau căsători – după cum aveau să afle unii dintre eroii din Midgard. Dar o walkirie care se căsătorea cu un bărbat din Midgard devenea din clipa aceea o femeie obișnuită, o muritoare.

Uneori, când Odin ieșea la vânătoare, se întâmplau lucruri stranii. Într-o noapte, pe când vântoasele se dezlănțuiau cu furie, iar tunetul urla pe deasupra munților, Olaf Fierarul stătea ghemuit lângă focul din atelierul lui aflat în Heligoland și se ruga ca niciun necaz să nu cadă asupra sa. Deodată, auzi tropotul unor copite de cai pe pietre, afară, și un ciocănit puternic în ușă. Tremurând, se ridică și deschise, iar în fața lui apăru un rege mândru, îmbrăcat într-o armură neagră scânteietoare și cu o sabie lată. Ducea după el un cal uriaș, ce fornăia și necheza neli-niștit, bătând cu copitele în pământ și scuturându-și coama.

– Deschide degrabă, meștere fierar! strigă regele. Calului meu i-a căzut o potcoavă și mai am mult de mers călare până-n zori!

– Încotro mergi, nobile cavaler, cu atâta grabă și la ora asta târzie în noapte? întrebă Olaf Fierarul, în timp ce ducea calul în atelierul lui de fierărie și-i cerceta copita.

– Am toată noaptea în față și nu prea multă vreme de pierdut, îi răspunse regele. Trebuie să fiu în Norvegia înainte de ivirea zorilor!

– De-ai avea aripi, aș putea crede una ca asta! răspunse fierarul râzând, căci credea că este o glumă.

– Calul meu e mai iute decât vântul, a venit răspunsul, iar vântul va ajunge în Norvegia mai iute decât pasărea-n zbor. Dar iată, stelele pâlesc: dă zor, meștere fierar.

Cu mâini tremurătoare, Olaf Fierarul alese cea mai mare potcoavă și o încercă pe copita pe care o ținea pe genunchiul său. Fierul îndoit era cu mult prea mic: dar de cum atinse copita, începu să crească până când se potrivea întocmai. Plin de uimire, fierarul puse și cuiele și nu mică îi fu mirarea când văzu că acestea se nituiesc și se închid fără ajutorul lui.

– Noapte bună, fierarule Olaf! strigă regele în timp ce sărea în șaua calului. Ai potcovit cu măiestrie armăsarul lui Odin! Iar acum, la luptă!

Apoi, în timp ce Olaf îngenunchea la pământ uitându-se după el, Odin porni în galop spre nori, cu o lumină strălucind împrejurul capului – și apoi vânătoarea începu din nou, căci Odin galopa ca vântul către bătălia după care avea să fie ales de walkirii un nou erou.

Astfel se adunau tot mai mulți în Valhalla, bărbați viteji și războinici neînfricați care ședeau în fiecare noapte la banchet. Miedul curgea din belșug, însă oricât de mult ar fi băut noaptea, niciunul dintre ei nu se trezea amețit a doua zi dimineață. Când se făcea ziuă, își luau armele și porneau către câmpiile lui Odin, printre copacii de aur, iar acolo se luptau unii cu ceilalți până la moarte; totuși, se retirează nevătămați și se întorceau seara în Valhalla, în desăvârșită prietenie.

Cât dura lupta lor, bucătarul Andhrimnir căsăpea marele mistreț Saehrimnir și-i fierbea carnea într-un ceaur uriaș. Cu toate acestea, mistrețul era în fiecare dimineață viu, gata să fie tăiat și mâncat din nou noaptea. Eroii se așezau apoi la ospăț să petreacă mâncând carnea de porc și bând miedul care curgea din belșug, în vreme ce menestrelul Asgardului cânta versuri amestecate cu povești despre începutul lumii, despre războiul dintre aesiri și uriași și poate despre bătălia ce avea să vină în zorii zilei Ragnarök.

Odin în căutarea înțelepciunii

Erau de-acum mulți eroi în Valhalla, însă lui Odin i se părea, din înaltul tronului său, că avea să mai treacă mult până să aleagă walkiriile o hoardă de războinici îndeajuns de puternici cât să fie de folos în ziua Ragnarök. Oare aveau uriașii să aștepte? Asta nu putea ști, căci nornele încă nu i-ar fi spus, chiar de-ar fi știut. Astfel, Odin hotărî că trebuia să caute toate izvoarele de înțelepciune pe care le-ar fi putut găsi, ca prin cunoaștere și prin iscusință, să își țină dușmanii la distanță, până când eroii săi ar fi fost gata pentru Ultima Mare Bătălie.

Numeroase și stranii fură căile pe care porni ca să afle înțelepciunea. O căută chiar și printre uriași, mergând în Jotunheim sub o altă înfățișare, ca să ia învățăminte de la Regele Ghețurilor. Căută, de asemenea, înțelepciunea morții, și stătu atârnat în ștreang vreme de nouă nopți și nouă zile*, jertfindu-se pentru dobândirea ei. Căci el însuși se anină de crengile Copacului Lumii, Yggdrasil, și le porunci aesirilor ca niciunul dintre ei să nu-i dea pâine sau vin în răstimpul acela. Și astfel, tainele

* O variantă a legendei spune că Odin s-a spânzurat de ramurile arborelui Yggdrasil vreme de nouă zile și nouă nopți pentru a afla secretul runelor. Înainte de a-și pune ștreangul, și-a înfipt în piept lancea și s-a lăsat pradă durerilor provocate de rană, precum și chinului foamei și setei. După cele nouă zile și nouă nopți, i s-a revelat înțelesul runelor, care i-au dat putere și înțelepciune; *Mitologia nordică, op. cit.*, pp. 16–94.

morților îi fură făcute cunoscute, ieșind la lumină din abisurile aflate sub bârlogul lui Nid Hog înainte ca Odin să coboare din copac. Mai apoi, îi vizită pe gnomi în peșterile lor subpământene și își însuși cât putu din cunoașterea lor de la Dvalin, cel mai înțelept dintre ei.

La urmă, porni chiar către rădăcinile copacului Yggdrasil și, urmărind rădăcina care se întindea spre țara Uriășilor de Gheață, fiii lui Bergelmir, îl află pe înțeleptul Mimir. Acesta era fratele Uriășei Bestla cea binevoitoare, mama lui Odin, cea mai înțeleaptă ființă din toate câte existau. Acolo, în cele mai de jos adâncuri ale pământului, Mimir păzea Fântâna Înțelepciunii, din a cărei prețioasă apă sorbea în fiecare zi câte o înghițitură.

– Înțeleptule Mimir, lasă-mă doar să îmi umplu cornul acesta cu apă din fântâna ta, îl rugă stăruitor Odin.

– Nu așa, răspunse uriașul, căci nu-mi voi împărți comoara atât de ușor – nu cu cineva care nu îmi va da în schimb ce are el mai de preț pentru o înghițitură de apă.

– Oh, pe toți zeii din Asgard! strigă Odin. Mi-aș da chiar și un ochi din cap dacă asta mi-ar da dreptul să beau din apa aceasta și să ating asemenea adâncimi ale înțelepciunii, încât să pot astfel să îi salvez pe cei care locuiesc în Asgard și Midgard!

– Chiar acesta este și prețul pentru o înghițitură din înțelepciunea care sălășluiește în fântâna mea, îi răspunse Mimir sumbru.

Și din ziua aceea, Odin a rămas cu un singur ochi. Mimir deveni sfătuitorul lui Odin și în curând îl preveni să facă un pact cu vanirii, căci aesirii aveau nevoie de orice aliat pe care l-ar fi putut găsi. Vanirii erau ființe luminoase, care se născuseră din înaltul cerului și locuiseră la început în Uhland, deasupra coroanei lui Yggdrasil. Ei nu veniseră niciodată în Asgard sau în Midgard, și nici măcar nu puseseră vreodată piciorul pe pământ: se pare că nu știau despre existența aesirilor, după cum nici aceștia din urmă nu știau despre vaniri. Odin trimise mesageri să îi caute pe vaniri în Uhland, însă căutarea fu zadarnică. Așa că începură să strige tare către largul cerului că Odin și aesirii vor să se alieze